

Sygn. akt: I C 967/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Dorota Scott- Sienkiel
Protokolant:	Justyna Koleśnik- Matelak

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2020r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w S.

przeciwko K. B.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego K. B. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w S. kwotę 3.467,00 zł (trzy tysiące czterysta sześćdziesiąt siedem 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30.07.2019 r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.498,74 zł (tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt osiem 74/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Dorota Scott- Sienkiel

Sygn. akt I C 967/19

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w S. wniósł przeciwko K. B. pozew o zapłatę kwoty 4.205,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Domagał się także zwrotu kosztów procesu. Powód wskazał, że powód na dzień zdarzenia, zgodnie z polisą nr (...) obejmował ochroną ubezpieczeniową między innymi utratę, zniszczenie, uszkodzenie (autocasco) pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...). W dniu 16 sierpnia 2018r. pojazd najechał na leżącą na jezdni kostkę brukową, której nie zabezpieczył pozwany K. B., kierujący tego dnia koparko-ładownicą marki K., w wyniku czego samochód A. (...) uległ uszkodzeniu. Powód decyzją z dnia 19 września 2018r. przyznał odszkodowanie w wysokości 4.205,80 zł, które zostało wypłacone przelewem bankowym z dnia 20 września 2018r. na rzecz podmiotu uprawnionego do podstawie upoważnienia do odbioru odszkodowania. Powód, działając w oparciu o art. 828§1 kc wezwał pozwanego, jako osobę odpowiedzialną za niezabezpieczenie przewożonego ładunku, do zapłaty kwoty wypłaconego odszkodowania, jednak pozwany nie dokonał zapłaty żądanej kwoty.

Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w (...) w dniu 9 sierpnia 2019r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt I Nc 813/19, w którym uwzględnił powództwo w całości.

Pełnomocnik pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pełnomocnik zgłosił zarzut

niewykazania istnienia roszczenia a także jego wysokości oraz bezpodstawność żądania. Zdaniem pełnomocnika, pozwany nie ponosi odpowiedzialności za szkodę. Zaprzeczył, by pozwany niewłaściwie zabezpieczył przewożony ładunek, gdyż nie był za to odpowiedzialny. Ewentualną odpowiedzialność powinien ponosić pracodawca pozwanego- R. I.. Stąd wniosek pełnomocnika o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanego R. I. i ubezpieczyciela - (...) S.A. V. (...) w W..

Nadto pełnomocnik pozwanego zaprzeczył okolicznościom powstania szkody, w szczególności faktowi, że poszkodowany najechał na kostkę, którą przewoził pozwany. Nadto, jego zdaniem, nieuzasadnione jest dochodzenie przez powoda zapłaty kwoty w wysokości 4.205,80 zł. Podkreślił, że treść protokołu szkody pojazdu marki A. (...) znacząco odbiega od zakresu szkód ujętych w notatce informacyjnej o zdarzeniu drogowym, sporządzonej przez funkcjonariuszy policji. Z treści pisma KPP w G. z dnia 6.09.2018r. wynika, że skutek zdarzenia drogowego z dnia 16.08.2018r. uszkodzeniu uległy jedynie dwie opony. Zdaniem pełnomocnika, roszczenie ubezpieczyciela oparte na art. 828§1 kc podlega ogólnym zasadom w zakresie rozkładu ciężaru dowodu w procesie. Powód zaś nie wykazał, że wypłacone odszkodowanie odpowiadało wysokości szkody powstałej w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 16.08.2018r. (pismo procesowe, k. 86-88).

W odpowiedzi na sprzeciw, powód wskazał, że pozwany odpowiada za doprowadzenie do szkody w granicach swojej odpowiedzialności i ze swej winy za skutki swojego działania (art. 415 kc). Natomiast odpowiedzialność ubezpieczyciela ma charakter akcesoryjny. Zatem powód prawidłowo wytoczył powództwo przeciwko pozwanemu, którego działanie w bezpośredni sposób doprowadziło do wystąpienia szkody. Podniósł, że wypłata odszkodowania została poprzedzona przyjęciem zgłoszenia szkody od poszkodowanego użytkownika pojazdu oraz szczegółowymi oględzinami uszkodzonego pojazdu, podczas których stwierdzono uszkodzenia dodatkowe, inne niż dostrzeżone „na pierwszy rzut oka” bezpośrednio po wypadku. Pobieżna analiza uszkodzeń pojazdu na miejscu zdarzenia jest często niemożliwa, a już na pewno niewystarczająca. I tak było w tym wypadku- po szczegółowym badaniu stanu technicznego pojazdu podczas jego oględzin przez rzeczoznawcę, okazało się, że uszkodzenia były poważniejsze, niż początkowo sądzono. Wszystkie stwierdzone uszkodzenia występują w dolnych częściach samochodu, co jednoznacznie wskazuje, że mają one związek z przedmiotowym zdarzeniem. Wycena wartości szkody w pojeździe została wykonana przez powoda poprawnie i rzetelnie, w oparciu o program (...), który jest programem dokładnej kalkulacji likwidacji szkód komunikacyjnych, opracowanym przez szwajcarską firmę wyłącznie na rynek polski, stosowanym przez zakłady ubezpieczeń i warsztaty naprawcze w Polsce (pismo procesowe, k. 113-116).

Sąd zgodnie z wnioskiem pełnomocnika pozwanego przypozwał podmioty przez niego wskazane, które jednak nie zgłosiły swego przystąpienia do strony jako interweniencji uboczni.

Sąd ustalił, co następuje:

P. P. zawarł z powodem (...) S.A. z siedzibą w S. umowę ubezpieczenia, w tym autocasco pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) na okres od 08.03.2018r. do 07.03.2019r.

(**dowód** : polisa (...) -K. (...), k. 15).

W dniu 16 sierpnia 2018r. około godz. 12.45 P. P. kierował samochodem marki A. (...) nr rej. (...). Przejeżdżał przez miejscowość R. w kierunku M.. Na łuku drogi w prawo najechał na kostkę brukową, rozrzuconą na środku drogi, w wyniku czego uległy uszkodzeniu: nakładka zderzaka przedniego, część zamykająca zderzak przedni, wytłumienie dźwiękowe przednie, tarcza koła przedniego lewego, tylnego lewego, opona przednia lewa, opona tylna lewa oraz drzwi przednie i tylne lewe. Wcześniej mijał się z koparko- ładowarką, która przewoziła kostkę brukową. Wezwany na miejsce zdarzenia policjant- K. A. ustalił, że kierowcą koparko- ładowarki marki (...) był K. B., pracownik firmy (...) w W., który na tej trasie, w łyżce pojazdu, transportował kostkę brukową. K. B. przyznał się policjantowi do tego, że podczas przewozu nie zabezpieczył kostki i kostka wypadła mu z łyżki, ale zaraz była pozbierana przez pracownika. Przyjął zaproponowany mu mandat za wykroczenie z art. 97 kw w wysokości 100 zł. Do przyjęcia mandatu namówił go

pracodawca R. I., który zobowiązał się do zwrotu pieniędzy, choć pracownik przyznawał się tylko do niezabezpieczenia kostki nie zaś do jej rozrzucenia na drodze.

(**dowód** : akta KPP w G. R. 775/18, zeznania świadków: K. A., k. 127, R. I., k. 127v, Z. W., k. 127v-128, P. P., k. 186- 187).

Wartość szkody wyniosła 3.467 zł i obejmowała naprawę uszkodzenia nakładki zderzaka przedniego, części zamykającej zderzak przedni, wytlumienia dźwiękowego przedniego, tarczy koło przedniego lewego, tylnego lewego, opony przedniej lewej, opony tylnej lewej oraz drzwi przednich i tylnych lewych.

(**dowód** : opinia biegłego, k. 147-165).

P. P. zgłosił powodowi szkodę w pojeździe wnosząc o wypłatę odszkodowania z dobrowolnego ubezpieczenia autocasco. Szkada została objęta m.in. protokołem szkody nr (...), dokumentacją fotograficzną szkody, kopią dowodu rejestracyjnego pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...). Na podstawie kalkulacji naprawy nr (...) oraz faktury nr (...) z dnia 6 września 2018r. za naprawę pojazdu, powód decyzją z dnia 19 września 2018r. przyznał odszkodowanie w wysokości 4.205,80 zł, które zostało wypłacone przelewem bankowym z dnia 20 września 2018r. na rzecz podmiotu uprawnionego do podstawie upoważnienia do odbioru odszkodowania.

(**dowód** : protokół szkody w pojeździe nr (...), k. 38, dokumentacja fotograficzna, k.40-51, dowód rejestracyjny pojazdu marki A. (...) nr rej. (...), k.52-53, kalkulacja naprawy, k. 54-61, faktura nr (...), k. 62, decyzja z dnia 19.09.2018r., k. 63-64, potwierdzenie przelewu odszkodowania, k. 65, upoważnienie, k. 66).

Powód pismami z dnia 14 listopada 2018r., 25 stycznia 2019r. i 20 marca 2019r. wezwał pozwanego do zapłaty wypłaconego w sprawie odszkodowania. Pozwany pismami z dnia 27 listopada 2018r. i 13 lutego 2019r. odmówił zapłaty żądanej kwoty.

(dowód: korespondencja, k. 67- 77).

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie akt KPP w G. R. 775/18 oraz zeznań świadków. Wprawdzie K. A. nie widział kostki rozsypanej na drodze, ale z relacji przedstawionej mu przez pozwanego w dniu zdarzenia wynikało, że została ona pozbierana przez pracownika firmy przed jego przyjazdem. Zdaniem Sądu relacja pozwanego przedstawiona policjantowi świeżo po zdarzeniu jest najbardziej wiarygodną wersją zdarzenia. Pozwany na gorąco zrelacjonował okoliczności zdarzenia jednocześnie potwierdzając wersję poszkodowanego P. P.. Nie ma żadnych przesłanek, by podważać wiarygodność ustaleń policjanta, w tym zapisu odnośnie relacji pozwanego, zawartego w notatce urzędowej sporządzonej w dniu zdarzenia. Późniejsza wersja zdarzenia pozwanego prezentowana wobec pracodawcy i w procesie cywilnym, że nie doszło do rozsypania kostki na jezdni, a jedynie do jej niezabezpieczenia (zeznania pozwanego, k. 208) przeczy zeznaniom P. P., służy uniknięciu odpowiedzialności cywilnej za skutki zdarzenia. Poszkodowany, którego zeznania Sąd uznał za w pełni wiarygodne, wzywając policję na miejsce zdarzenia, nie miał powodów by kogokolwiek fałszywie oskarżać. Nie znał pozwanego, dopiero policyjne ustalenia doprowadziły do ujawnienia danych pracownika przewożącego tego dnia kostkę brukową. Jednocześnie uszkodzenia pojazdu jednoznacznie wskazywały na mechanizm powstania szkody. Biegły potwierdził, że jest wysoce prawdopodobne, że uszkodzenie nakładki zderzaka przedniego, części zamykającej zderzak przedni, wytlumienia dźwiękowego przedniego, tarczy koło przedniego lewego, tylnego lewego, opony przedniej lewej, opony tylnej lewej oraz drzwi przednich i tylnych lewych powstały w okolicznościach podanych przez poszkodowanego. Sąd nie jest związany ustaleniami poczynionymi w ramach postępowania mandatowego, w tym kwalifikacją prawną czynu, za jaki nałożono mandat karny. W oparciu o samodzielne ustalenia sądu poczynione w postępowaniu cywilnym należy przyjąć, że pozwany dopuścił się wykroczenia z art. 86§1 kw, a nie jak przyjęto w postępowaniu mandatowym- z art. 97 kw.

Wysokość szkody Sąd przyjął w oparciu o opinię biegłego. Biegły przekonywająco uzasadnił swoje stanowisko w zakresie rozmiaru szkody i jej wartości. W szczególności logicznie wytłumaczył, dlaczego wykluczył uszkodzenie osłony uszczelnienia osi lewej zewnętrznej i wewnętrznej pojazdu spośród uszkodzeń, które mogły powstać na skutek zdarzenia z dnia 16 sierpnia 2018r. Wskazał, że aby doszło do uszkodzenia osłony gumowej musiałyby dojść do dostania się kostki bezpośrednio w sąsiedztwo osłony i następnie do procesu tarcia osłony o kostkę. Zdaniem biegłego wydaje się to mało prawdopodobne, by kostka o masie 2,6 kg mogła dostać się w okolice osłony gumowej. Biegły nie znalazł logicznego związku przyczynowo- skutkowego, w jaki sposób miałyby się to stać. Aby doszło do uszkodzenia 2 osłon gumowych po przeciwnych stronach półosi musiałyby się dostać dwie kostki. Dodatkowo osłony gumowe znajdując się powyżej wytłumienia dźwiękowego przedniego nie są narażone na bezpośredni kontakt z przeszkodą. Biegły zasadnie też zastosował potrącenia amortyzacyjne przy elementach w postaci części zamykającej zderzak przedni i wytłumienia dźwiękowego przedniego, gdyż jak wskazał, elementy te posiadały uszkodzenia nie mające związku z przedmiotowym zdarzeniem. Biegły wykazał na fotografiach, że na wymienionych elementach było widać wiele zarysowań biegnących niezgodnie z torem poruszania się pojazdu (skośnie) i w różnych miejscach, co daje podstawę do twierdzenia, iż elementy te posiadały część uszkodzeń powstałych wcześniej oprócz uszkodzeń nabytych w przedmiotowym zdarzeniu.

Mając powyższe na uwadze, uznając opinię biegłego za pełną, jasną i przekonywującą, Sąd przyjął, że wartość powstałej szkody wyniosła 3.467, 00 zł. Należy zgodzić się ze stanowiskiem powoda, że wstępne oględziny pojazdu dokonane przez policjanta na miejscu zdarzenia, który ujawnił tylko te najbardziej widoczne uszkodzenia w postaci uszkodzenia dwóch opon nie pozostają w sprzeczności z pogłębionymi ustaleniami dotyczącymi rozmiaru szkody, dokonanymi po oględzinach pojazdu przez biegłych rzeczoznawców.

Inne wymienione w sprawie dokumenty przedłożone przez stronę powodową, które nie były kwestionowane przez pozwanego, stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w zakresie procesu likwidacji szkody i próby pozasądowego załatwienia sporu.

Zgodnie z art. 828§1 kc, jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, górną granicą odpowiedzialności sprawcy szkody w procesie regresowym jest to, co byłby on obowiązany świadczyć bezpośrednio poszkodowanemu na podstawie przepisów prawa cywilnego (wyr. SN z 17.3.1970 r., II PR 659/68, OSNCP 1970, Nr 12, poz. 231). Nie oznacza to jednak, iż osoba odpowiedzialna będzie świadczyć na rzecz ubezpieczyciela dokładnie to, co ten ostatni wypłacił poszkodowanemu. Nie istnieje bowiem domniemanie nakazujące uznać wypłacone odszkodowanie za równoznaczne szkodzie wyrządzonej przez sprawcę. Oznacza to, że szkoda wyrządzona przez sprawcę powinna być w procesie udowodniona, ciężar dowodu szkody zaś spoczywa na ubezpieczycielu (tak wyr. SN z 14.1.2010 r., IV CSK 300/09, L.). Odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela będzie stanowić jedynie górną granicę roszczenia ubezpieczyciela wobec sprawcy szkody (cyt. wyżej wyr. SN z 16.6.2009 r., V CSK 447/08, L.).

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, należy stwierdzić, że osobą odpowiedzialną za szkodę na skutek popełnionego deliktu (wykroczenia z art. 86§1 kw) jest pozwany. Jego odpowiedzialność opiera się na zasadzie art. 415 kc a jej zakres ograniczony jest wartością rzeczowej szkody.

Reasumując, Sąd uznał roszczenie powoda za zasadne w części i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.467,00 zł. O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 kc od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 30 lipca 2019r. do dnia zapłaty.

Sąd tylko omyłkowo nie orzekł w wyroku o całości żądania, gdyż powinien oddalić powództwo ponad zasądzoną kwotę. W tym zakresie strony mogą wnosić o uzupełnienie wyroku w trybie art. 351§1 kpc.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, który upoważnia Sąd do nałożenia tylko na jedną ze stron obowiązku zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Nakładając na pozwanego obowiązek zwrotu powodowi wszystkich kosztów (na które złożyły się: opłata sądowa w wysokości 211 zł, opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, opłata za uzyskanie notarialnego odpisu pełnomocnictwa procesowego w kwocie 7,38 zł, koszty opinii biegłego w łącznej kwocie 1.263,36 zł), Sąd miał na uwadze, że powód uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania (17,56%). Nadto powód swoje żądanie oparł na opinii sporządzonej przez rzeczoznawcę, a zatem na wiarygodnym dowodzie, który dopiero w procesie cywilnym został zweryfikowany przez biegłego powołanego przez Sąd. Należy mieć na uwadze, że wycena wartości szkody używanego pojazdu zawsze poddana jest szacowaniu, czyli określana jest w przybliżeniu.